

Justitsministeren (Bilow): Jeg kan ganske give det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) Ret i, at dels gaa Lovgivningens Bestræbelser, og dels bør de ogsaa gaa i Retning af at indskrænke det almindelige Underpant i Løsøre. Thi det forekommer mig, at det Løsøre, Folk eje, i al Almindelighed ikke er nogen virkelig Kreditbasis. For det første er Folks Indbo noget, der egentlig ikke burde laanes paa, idet det ikke burde tages fra Folk. Jeg finder ikke, at det er nogen urimelig Fordring, om Konkurslovens Bestemmelser angaaende det Beløb, som enhver maa undtage fra Eksekution, bleve udvidede, saa at et almindeligt, passende Indbo ikke kunde tages fra paagældende og altsaa heller ikke være Kreditbasis eller benyttes som Underpant. Men under alle Omstændigheder kan jo dog ingen forhindre nogen i at bruge sit Indbo til Haandpant og altsaa skaffe sig Penge ad den Vej. — Dernæst skal jeg indrømme, at Pant i Varelagre er noget, som heller ikke bør beskyttes af Lovgivningen, og det er rigtigt og naturligt, at Konkursloven gaar imod det. Thi Varelagre købes hyppigt paa Kredit, enten længere Kredit eller 3 Maaneders Kredit, og saa er det ganske naturligt, at de i Forvejen kunne være undergivne en ældre Kreditors Pant, saa der intet er til de simple Kreditorer, hvis der indtræder Konkurs.

Det er altsaa Lovgivningens Udgangspunkt, at man bør gaa til Indskrænkning i den almindelige Adgang til Pantsætning af Løsøre, og det sympatiserer jeg med. Men paa den anden Side er det ogsaa rigtigt, hvad et æret Medlem gjorde opmærksom paa, at Lovgivningen er gaaet videre, naar det drejer sig om at pantsætte Løsøre i Forbindelse med fast Ejendom, som Bestanddel af saadan. Der er det saaledes, at Forordningen af 28. Juli 1841 § 3 begynder ligesom det nu forelagte Forslag med at sondre imellem de to Forhold, nævner, hvad der maa antages at falde ind under det „rettelige Tilbehør“ til en Ejendom, og giver dernæst en Regel om, at man i visse Relationer kan udvide Tilbehøret udover det, som naturligt og retteligt hører med til fast Ejendom. Det er i sidste Henseende, Konkursloven gaar videre og dette Forslag endnu

videre. Forordningen 28. Juli 1841 § 3 begynder med at sige, at „indmurede og nagelfaste Appertinentier til en Ejendom altid maa formodes at høre med ind under Pantsætningen, selv om de ikke ere nævnte“, og ligeledes bør det være Tilfældet, staar der, med „alt, hvad der ellers efter de hidtil gældende Regler rettelig anses som Tilbehør ved Ejendommen“. Altsaa, dette gaar med, selv om det ikke udtrykkeligt er nævnt; det betragtes ganske simpelt som Bestanddel af selve Ejendommen. Paa samme Maade er det foreliggende Lovforslag formuleret. Det begynder netop ligesom hidtil med at sige, at mur- og nagelfast Tilbehør anses som en Del af Pantet, selv om det ikke er nævnt, og saa nævnes der udtrykkeligt som noget, der skal indbefattes under Pantet paa samme Maade, Lys- og Varmeledninger, i rigtig Erkendelse af, at disse vel maa siges at være en saa integrerende Del af en Ejendom, at de faktisk høre med til den, ere en Del af den. Maaske var der ikke nogen Grund til nogen Forandring, hvis der ikke i Forordningen af 28. Juli 1841 § 3 havde staaet de besynderlige Ord: „alt, hvad der ellers efter de hidtil gældende Regler“.... Selvfølgelig bør det være saaledes, at alt, hvad der til enhver Tid kan anses for at være naturligt, fysisk Tilbehør til en Ejendom, maa være indbefattet. Derfor anses Lys- og Varmeledninger for at være medindbefattede. Det er i Overensstemmelse med, hvad der er udtrykt i en Standard-koncept til Panteobligationer for København, som Dansk Sagførerforening i København har vedtaget, og hvori der udtrykkeligt staar nævnt som Tilbehør til en Ejendom: „Gas-, Vand- og elektriske Ledninger og Indlæg, Varme anlæg, Kakkelovne og Komfurer“. Jeg forudsætter, at dette kun er indsat i Lovforslaget for at bortrydde enhver Tvivl. Saa nævnes der udtrykkelig i dette „faststaaende Ovne“ i Modsætning til Ovne, der staa løse. Man har jo nemlig løse elektriske Ovne, som kunne flyttes fra en Stue til en anden, fra en Kontakt til en anden. De kunne naturligvis ikke medindbefattes, da de ikke kunne siges at være faste. Jeg antager, at Aarsagen til, at det første Punktum er affattet, som det er, er den, at saaledes har det været fra den herhenhørende Lov-